

Arrest

nr. 198 276 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 20 oktober 2015 asiel aan. Op 12 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op 7 april 1991 in Gorek, district Kuz Kunar, provincie Nangarhar. U verklaart vijftien jaar geleden te zijn verhuisd naar Darunta, district Surkh Rod, provincie Nangarhar, waar u gewoond heeft tot uw vertrek uit het land. U zou bij uw ouders gewoond hebben in een huis op de Familai campus van de Nangarhar Islamic University in Darunta, waar uw vader les Arabisch gaf. U woonde hier met ongeveer vijfendertig familieleden, waaronder al uw zussen en broers, behalve uw oudste broer A.(...) W.(...) die in Jalalabad-stad woont, en vier gehuwde zussen, waarvan er drie in Jalalabad-stad wonen. U verklaart uw studies Engelse literatuur te hebben aangevat in 1391 (2012) en voor uw vertrek uit Afghanistan in uw laatste jaar te hebben gezeten.

U verklaart dat u naast uw studies ook een eigen fotokopiewinkel had aan de ingang van de universiteit van Darunta. Afhankelijk van het seizoen was er meer of minder werk. In het drukke seizoen bleef u tijdens de nacht doorwerken om uw werk af te maken. U verklaart dat verschillende studenten aan de universiteit waren aangesloten bij de taliban. Deze studenten benaderden u drie keer in uw winkel om hun dreigbrieven te laten kopiëren. De derde keer vroegen ze u om tijdens de zomervakantie mee te gaan naar hun kamp. U stemde hiermee in. Ze zouden voor meer informatie later telefonisch contact opnemen met u. Een tijd later was er een grote actie van de Afghaanse overheid tegen de taliban in de universiteit. Sommige studenten die bij de taliban waren aangesloten vluchtten, anderen werden opgepakt. U wachtte tevergeefs op het beloofde telefonisch contact. Op het einde van de zomervakantie zou uw vader een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban. Hij bracht u hiervan op de hoogte en besliste dat u binnen moest blijven. U bleef vijf dagen thuis, waarin uw vader besliste dat het niet langer veilig was in Afghanistan, waarop u uw vlucht inzette.

De volgende dag, op 18 augustus 2015, reisde u per vliegtuig van Kaboel naar Iran, waar u een tijdelijk visum verkreeg. U reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 18 oktober 2015. U vroeg asiel aan op 20 oktober 2015.

Ter staving van uw relaas legt u een taskara, een diploma secundair onderwijs, een certificaat van een bestuurdersopleiding, dreigbrieven, brieven van het Belgische bedrijf waarmee uw vader samenwerkte, een oude taskara van uw vader, identificatiekaarten van uw vader, foto's, een usb-stick, een envelop en een bewijs van verzending neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo zijn de verklaringen die u aflegt over de contacten die u had met de taliban tegenstrijdig aan elkaar. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): "Als ik niet in de winkel was, kwamen ze mij soms van huis halen om te gaan kopiëren. Ze deden dit heel voorzichtig". Op het Commissariaat-generaal beweert u echter dat u precies drie keer persoonlijk contact had met de taliban (CGVS, p.9-11). Wanneer u gevraagd wordt of u naast deze drie keren nog contact had, verklaart u dat dit niet het

geval was (CGVS, p.13). Wanneer u gevraagd wordt of uw contact zich elke keer in de winkel afspeelde, bevestigt u dit (CGVS, p.13). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat het mogelijk is dat u dit in het eerste gehoor verklaarde (CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit verklaarde indien het niet waar was, antwoordt u dat het lang geleden is en dat u het niet meer weet (CGVS, p.14). Dit is zeer opmerkelijk. Het is immers zeer ongeloofwaardig dat u niet meer zou weten of de taliban u al dan niet thuis is komen halen en gedwongen heeft om voor hen kopies te maken.

Ook over het drukwerk dat u voor hen moest afleveren, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u enerzijds dreigbrieven moest kopiëren en anderzijds verplicht werd om affiches en plakaten af te drukken. U zou zelfs gedwongen zijn om deze op te hangen en zou dit ook verschillende keren gedaan hebben. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of u buiten de dreigbrieven nog andere kopies moest maken voor de taliban, verklaart u dat dit niet het geval was (CGVS, p.13-14). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u dat u dit ooit verklaarde (CGVS, p.14, 15). Uw tegenstrijdige verklaringen over het drukwerk dat u uitvoerde voor de taliban ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder zijn uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gekend weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u bij DVZ dat u de bewuste dreigbrief ontving vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek. Dit is echter tegenstrijdig met wat u op het Commissariaat-generaal verklaart. Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vader u de dreigbrief toonde vijf dagen voor uw vertrek (CGVS, p.15) en dat hij deze brief waarschijnlijk al zeven of acht dagen voordien had ontvangen maar hem niet aan u toonde (CGVS, p.15). U was er echter steeds van overtuigd dat uw vader u de brief meteen na ontvangst had laten zien (CGVS, p.16). Het was pas nadat uw vader de dreigbrief vanuit Afghanistan opstuurde naar België en dat u deze kort voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal in ontvangst nam dat u op de hoogte kwam van de ware datum waarop de dreigbrief was opgesteld door de taliban (CGVS, p.16). Voorgaande betekent dat u er vanaf het moment waarop uw vader u de dreigbrief liet zien in augustus 2015 tot acht of negen dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal in maart 2017 van overtuigd was dat de dreigbrief u vijf dagen voor uw vertrek werd toegestuurd. Dat u in april 2016 bij DVZ – op dat moment was u nog in de overtuiging dat jullie de dreigbrief vijf dagen voor uw vertrek ontvingen – verklaarde dat de dreigbrief u vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek werd toegestuurd, is dus tegenstrijdig. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, probeert u dit als volgt te verklaren: “Ik herinner me het eerste interview nog. Ik herinner me nog dat ik zei dat ik de brief vijftien of twintig dagen voor mijn vertrek kreeg. De reden dat ik dat zei, is omdat ik vijf dagen nadat de brief getoond werd, vijf moeilijke dagen waren, daarom dat ik dacht dat het vijftien of twintig dagen zijn” (CGVS, p.17). Dit is uiteraard niet ernstig. Dat u foutieve data zou verstrekken aangezien een bepaalde periode als langer zou aanvoelen door de beweerde omstandigheden is volstrekt ongeloofwaardig. Bijgevolg dient besloten te worden dat u geen verklaring heeft voor uw tegenstrijdige verklaringen, wat uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Verder kan u niet verklaren waarom uw vader u de dreigbrief niet meteen zou hebben getoond (CGVS, p.15). U zou uw vader ook nooit gevraagd hebben waarom hij zo lang gewacht zou hebben vooraleer hij de brief toonde (CGVS, p.15, 16).

Ook is het ongeloofwaardig dat u geen hulp zocht bij de Afghaanse autoriteiten of geen enkele actie ondernam om uw beweerde problemen op te lossen in Afghanistan, zeker gezien u zelf aangeeft dat de overheid initiatieven ondernam om de taliban op de campus te bestrijden. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit aangifte deed, verklaart u dat dit niet mogelijk was (CGVS, p.15). Eerder verklaarde u echter reeds dat verschillende mensen opgepakt werden na een actie van de overheid (CGVS, p.13, 14), waarmee u aangeeft dat de overheid wel degelijk actie ondernam tegen de taliban. Dat u dan zelfs niet probeert om een beroep te doen op hen, is onwaarschijnlijk. Wanneer u gevraagd wordt of u überhaupt enige actie ondernam om uw problemen in Afghanistan op te lossen, verklaart u dat er geen oplossing was (CGVS, p.18). Het is ongeloofwaardig dat, gegeven het standpunt van de overheid ten opzichte van de taliban, u nooit aangifte deed van uw problemen of een andere oplossing zocht.

Ook over de redenen waarom de taliban u zou vervolgen, legt u onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u gedwongen werd om voor hun drukwerk te zorgen. Ook beweert u dat u zich moest aansluiten bij hen. U zou zelfs gedaan hebben alsof u akkoord ging. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt wat de taliban precies van u verwachtte, bevestigt u dat zij wilden dat u kopies nam voor hen en u zich bij hen aansloot (CGVS, p.18). Aangezien u op al deze verzoeken inging, is het onduidelijk waarom de taliban u bijgevolg plots een dreigbrief zou sturen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de taliban dacht dat u informatie aan de overheid zou hebben gegeven, die tot de arrestaties van de betrokken studenten geleid had (CGVS,

p.18). Nadat u herhaaldelijk gevraagd wordt welke specifieke informatie u zou hebben doorgegeven aan de overheid, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.19). Waarom u plots dreigbrieven van de Taliban zou hebben ontvangen, maakt u aldus in het geheel niet duidelijk.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u een vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara, uw diploma secundair onderwijs, het certificaat van de bestuurdersopleiding, de brieven van uw vader, zijn taskara en identificatiekaarten, de foto's, de envelop en het ontvangstbewijs kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De documenten die uw problemen moeten bewijzen, kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een jonge, ongehuwde man die zijn laatste jaar van een universitaire opleiding aan het volbrengen was. Verder geeft u aan vlot Pashtoun, Dari en Pashai te spreken en daarenboven ook nog Urdu en Engels te spreken. Als jongeman had u een eigen zaak in Darunta, waarvoor u voor de oprichting een beroep kon doen op financiële steun van uw ouders. Ook verklaart u over een netwerk te beschikken in Jalalabad. Zo verklaart u dat uw oudste broer er woont en dat u zowel met hem als met zijn oudste zoon een goed contact heeft (CGVS, p.7). U verklaart ook dat zij een goed leven hebben (CGVS, p.8), wat bevestigd wordt door het feit dat uw neef geneeskunde studeert aan een private universiteit (CGVS, p.7), waarvan de kosten door uw broer gedragen worden (CGVS, p.8). Ook drie van uw zussen zijn gehuwd en wonen in Jalalabad (CGVS, p.7). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een leven uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u zich overal in Afghanistan zou kunnen vestigen, indien de beweerde problemen u niet ten deel zouden vallen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker niet de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, doch wel de schending van artikel 4, § 3, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) beoogt aan te voeren.

Verzoeker geeft zijn verklaringen over de contacten die hij heeft gehad met de taliban weer zoals hij die heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en meent dat daaruit niet blijkt dat er sprake is van contradicties of tegenstellingen in zijn verklaringen. Hij stelt dat het begrip dreigbrieven of documenten die dienden gekopieerd te worden door de taliban zeer breed dient te worden geïnterpreteerd. Tevens betoogt hij dat hij heeft aangehaald dat de lange tijdsperiode sinds de feiten ook meespeelt inzake de nauwkeurigheid van zijn relaas, waarbij hij zich niet alle details meer *in concreto* kan herinneren. De essentie is volgens verzoeker dat de taliban hem onder druk zette om voor hen te kopiëren. Verzoeker vervolgt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat er door het CGVS bepaalde verwachtingen gesteld worden voor wat betreft zijn kennis die niet altijd overeenkomt met zijn werkelijke leefwereld en meent dat het CGVS zich vastbijt in details zonder de werkelijke kern van het asielprobleem te beoordelen.

Wat betreft de ontvangst van de dreigbrief, benadrukt verzoeker dat hij deze niet zelf ontving maar wel zijn vader die deze vond tussen zijn boeken, zodat het voor hem niet duidelijk is wanneer exact zijn vader deze brief zelf heeft teruggevonden. Hij meent dat het CGVS van hem details verlangt omtrent een gegeven dat hij zelf niet heeft kunnen vaststellen doch waarvoor hij afhankelijk is van de informatie van zijn vader.

Waar hem wordt verweten geen actie te hebben ondernomen tegen de taliban door aangifte te doen bij de autoriteiten, herhaalt verzoeker zijn verklaring die hij voor het CGVS heeft afgelegd, met name dat er ook vaak banden zijn tussen de overheid en de taliban. Hij meent dat het in dat opzicht dan ook perfect plausibel is dat hij geen aangifte heeft gedaan bij de overheid of de autoriteiten.

Wat betreft de reden waarom de taliban hem zou vervolgen, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat de taliban hem ervan verdacht informatie aan de overheid te hebben doorgegeven die geleid heeft tot de arrestaties van de betrokken talibanstudenten en stelt hij dat het niet ongewoon is dat de taliban bepaalde vermoedens uiten naar personen.

Met betrekking tot de door hem bijgebrachte documenten stelt verzoeker dat de stereotiepe motivering hieromtrent in de bestreden beslissing niet volstaat en dat het CGVS dient aan te geven waarom deze documenten zijn geloofwaardigheid niet extra kunnen ondersteunen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst vooreerst naar de uiteenzetting in het eerste middel. Voorts benadrukt verzoeker dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit Darunta, district Kuz Kunar, provincie Nangarhar, waar hij woonde tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, en geeft hij aan dat personen die van hier afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verkrijgen. Verzoeker gaat niet akkoord met het vooropgesteld veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad. Hij verwijst naar de informatie van het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat er een verslechtering is van de veiligheidssituatie in 2015. Verzoeker stipt onder verwijzing van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Salah Seekh (2007) en Sufi and Elmi (2011)) aan dat een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief enkel maar kan worden tegengeworpen als het alternatief veilig te bereizen is en als het tegelijk ook toegankelijk is en de mensen in staat zijn zich daar te vestigen, waarbij hij benadrukt dat de bewijslast op dit punt volledig bij het CGVS ligt, en meent dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt of het deze toets *in casu* volledig werd uitgevoerd. Hij heeft immers geen familie of kennissen in Jalalabad waarop hij zou kunnen terugvallen. Verder hekelt verzoeker dat het CGVS hem tijdens het gehoor niet heeft geconfronteerd met een mogelijk vestigingsalternatief te Jalalabad.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juli 2017 en een gedetailleerde kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan het asielaansluitingsverhaal waarop hij zijn terugkeervrees baseert, (ii) de door hem neergelegde documenten de gedane appreciatie niet weerleggen, en (iii) hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad alwaar er actueel voor burgers geen reëel risico op een ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Het volgende motief van de bestreden beslissing aangaande zijn asielmotieven laat verzoeker volledig ongemoeid:

“Zo zijn de verklaringen die u aflegt over de contacten die u had met de taliban tegenstrijdig aan elkaar. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): “Als ik niet in de winkel was, kwamen ze mij soms van huis halen om te gaan kopiëren. Ze deden dit heel voorzichtig”. Op het Commissariaat-generaal beweert u echter dat u precies drie keer persoonlijk contact had met de taliban (CGVS, p.9-11). Wanneer u gevraagd wordt of u naast deze drie keren nog contact had, verklaart u dat dit niet het geval was (CGVS, p.13). Wanneer u gevraagd wordt of uw contact zich elke keer in de winkel afspeelde, bevestigt u dit (CGVS, p.13). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat het mogelijk is dat u dit in het eerste gehoor verklaarde (CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit verklaarde indien het niet waar was, antwoordt u dat het lang geleden is en dat u het niet meer weet (CGVS, p.14). Dit is zeer opmerkelijk. Het is immers zeer ongeloofwaardig dat u niet meer zou weten of de taliban u al dan niet thuis is komen halen en gedwongen heeft om voor hen kopieën te maken.”

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker tevens over het drukwerk dat hij voor de taliban moest afleveren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd:

“Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u enerzijds dreigbrieven moest kopiëren en anderzijds verplicht werd om affiches en plakaten af te drukken. U zou zelfs gedwongen zijn om deze op te hangen en zou dit ook verschillende keren gedaan hebben. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of

u buiten de dreigbrieven nog andere kopies moest maken voor de taliban, verklaart u dat dit niet het geval was (CGVS, p.13-14). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u dat u dit ooit verklaarde (CGVS, p.14, 15). Uw tegenstrijdige verklaringen over het drukwerk dat u uitvoerde voor de taliban ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate.”

In de mate dat verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het drukwerk voor de taliban tracht te verklaren door voor te houden dat het begrip dreigbrieven of documenten die dienden te worden gekopieerd voor de taliban zeer breed dient te worden geïnterpreteerd, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker heeft voor de DVZ duidelijk verklaard dat hij enerzijds dreigbrieven moest kopiëren en anderzijds verplicht werd om affiches en plakaten af te drukken (adm. doss., stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS duidelijk verklaard heeft dat hij enkel de dreigbrieven diende te kopiëren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 13-15):

“Moest u ook andere zaken kopiëren, buiten de dreigbrieven?”

Nee.

(...)

U zei ook dat ze u vroegen om brieven te printen en niets anders zonet. Maar tijdens het eerste gehoor zei u dat ze ook vroegen om pamfletten en affiches te printen.

Ik wil sterk ontkennen dat ik dat ooit gezegd heb, dat ik dat moest printen.

Want ook hier gaf u extra uitleg. U zei dat ze van u verwachten om daar iets mee te doen, wat u niet met een dreigbrief kan doen, maar wel met affiches en pamfletten en dus ook sterk aantoont dat het geen vergissing kan zijn.

Ik kopieerde geen pamfletten en affiches. Ik had veel werk en moest 's nachts werken. Ik had alleen dreigbrieven gekopieerd voor hen.”

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het drukwerk dat hij voor de taliban diende te verrichten tracht te vergoelijken door de lange tijdsperiode sinds de feiten waardoor hij zich niet meer alle details kan herinneren, kan worden opgemerkt dat de vraag of hij naast de dreigbrieven ook nog andere documenten diende te kopiëren, geen detail betreft doch wel betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas, met name dat hij werd onder druk gezet en bedreigd door de taliban. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, naar plaats en tijd kan situeren. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Aldus slaagt verzoeker er niet in het motief in de bestreden beslissing aangaande de tegenstrijdige verklaringen omtrent het drukwerk dat hij voor de taliban diende te verrichten te ontcrachten of te weerleggen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast:

“Verder zijn uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gekend weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u bij DVZ dat u de bewuste dreigbrief ontving vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek. Dit is echter tegenstrijdig met wat u op het Commissariaat-generaal verklaart. Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vader u de dreigbrief toonde vijf dagen voor uw vertrek (CGVS, p.15) en dat hij deze brief waarschijnlijk al zeven of acht dagen voordien had ontvangen maar hem niet aan u toonde (CGVS, p.15). U was er echter steeds van overtuigd dat uw vader u de brief meteen na ontvangst had laten zien (CGVS, p.16). Het was pas nadat uw vader de dreigbrief vanuit Afghanistan opstuurde naar België en dat u deze kort voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal in ontvangst nam dat u op de hoogte kwam van de ware datum waarop de dreigbrief was opgesteld door de taliban (CGVS, p.16). Voorgaande betekent dat u er vanaf het moment waarop uw vader u de dreigbrief liet zien in augustus 2015 tot acht of negen dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal in maart 2017 van overtuigd was dat de dreigbrief u vijf dagen voor uw vertrek werd toegestuurd. Dat u in april 2016 bij DVZ – op dat moment was u nog in de overtuiging dat jullie de dreigbrief vijf dagen voor uw vertrek ontvingen – verklaarde dat de dreigbrief u vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek werd toegestuurd, is dus tegenstrijdig. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, probeert u dit als volgt te verklaren: “Ik herinner me het eerste interview nog. Ik herinner me nog dat ik zei dat ik de brief vijftien of twintig dagen voor mijn vertrek kreeg. De reden dat ik dat zei, is omdat ik vijf dagen nadat de brief getoond werd, vijf moeilijke dagen waren, daarom dat ik dacht dat het vijftien of twintig dagen zijn” (CGVS, p.17). Dit is uiteraard niet ernstig. Dat u foutieve data zou verstrekken aangezien een bepaalde periode als langer zou aanvoelen door de beweemde omstandigheden is volstrekt ongeloofwaardig. Bijgevolg dient besloten te worden dat u geen verklaring heeft voor uw tegenstrijdige verklaringen, wat uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Verder kan u niet verklaren waarom uw vader u de

dreigbrief niet meteen zou hebben getoond (CGVS, p.15). U zou uw vader ook nooit gevraagd hebben waarom hij zo lang gewacht zou hebben vooraleer hij de brief toonde (CGVS, p.15, 16)."

Ook in zijn verzoekschrift weet verzoeker niet te overtuigen. Hij komt immers niet verder dan gekunstelde *post-factum* verklaringen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Zo stelt hij dat niet hij de dreigbrief ontving maar wel zijn vader en dat hij derhalve niet exact weet wanneer zijn vader deze gevonden heeft, doch blijktens de stukken van het administratief dossier was hij wel zeker van zijn stuk toen hij bij de DVZ uiteenzette dat hem de dreigbrief vijftien tot twintig dagen voor zijn vertrek werd toegestuurd (adm. doss., stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en op het CGVS toen hij verklaarde dat zijn vader hem de dreigbrief toonde vijf dagen voor zijn vertrek en dat zijn vader hem de brief meteen na ontvangst had laten zien (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 15-16). Bovendien kan verzoeker niet ernstig worden genomen waar hij het tijdstip waarop zijn vader de dreigbrief heeft ontvangen afdoet als een detail en stelt dat hij hier niet van op de hoogte kan zijn daar niet hij maar zijn vader de dreigbrief ontving. Deze dreigbrief ligt immers aan de basis van zijn beweerde vervolgingsproblemen en vormde volgens zijn verklaringen de concrete aanleiding om zijn land van herkomst te ontvluchten. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd weerhouden.

Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom de taliban hem zouden vervolgen:

"Ook over de redenen waarom de taliban u zou vervolgen, legt u onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u gedwongen werd om voor hun drukwerk te zorgen. Ook beweert u dat u zich moest aansluiten bij hen. U zou zelfs gedaan hebben alsof u akkoord ging. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt wat de taliban precies van u verwachtte, bevestigt u dat zij wilden dat u kopies nam voor hen en u zich bij hen aansloot (CGVS, p.18). Aangezien u op al deze verzoeken inging, is het onduidelijk waarom de taliban u bijgevolg plots een dreigbrief zou sturen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de taliban dacht dat u informatie aan de overheid zou hebben gegeven, die tot de arrestaties van de betrokken studenten geleid had (CGVS, p.18). Nadat u herhaaldelijk gevraagd wordt welke specifieke informatie u zou hebben doorgegeven aan de overheid, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.19). Waarom u plots dreigbrieven van de taliban zou hebben ontvangen, maakt u aldus in het geheel niet duidelijk."

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over de redenen waarom de taliban hem zouden vervolgen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker met *"de vaststelling van de feiten en de chronologie van de omstandigheden"* aldus in gebreke blijft.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Zo verzoeker opwerpt dat het CGVS dient aan te geven waarom deze documenten zijn geloofwaardigheid niet extra kunnen ondersteunen, wijst de Raad hem erop de bestreden beslissing er nog eens op na te lezen. Daarin staat immers het volgende:

"De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara, uw diploma secundair onderwijs, het certificaat van de bestuurdersopleiding, de brieven van uw vader, zijn taskara en identificatiekaarten, de foto's, de envelop en het ontvangstbewijs kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De documenten die uw problemen moeten bewijzen, kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de gedane bevindingen in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te

herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in

een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 16, map met ‘Landeninformatie’; rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE’s) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (MIED’s). Het doelwit van deze IED’s zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van Islamitische Staat (IS) in Nangarhar. De laatste jaren werden in Jalalabad ook enkele media gevisieerd.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift met een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de stad Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“U bent een jonge, ongehuwde man die zijn laatste jaar van een universitaire opleiding aan het volbrengen was. Verder geeft u aan vlot Pashtoun, Dari en Pashai te spreken en daarenboven ook nog Urdu en Engels te spreken. Als jongeman had u een eigen zaak in Darunta, waarvoor u voor de oprichting een beroep kon doen op financiële steun van uw ouders. Ook verklaart u over een netwerk te beschikken in Jalalabad. Zo verklaart u dat uw oudste broer er woont en dat u zowel met hem als met zijn oudste zoon een goed contact heeft (CGVS, p.7). U verklaart ook dat zij een goed leven hebben (CGVS, p.8), wat bevestigd wordt door het feit dat uw neef geneeskunde studeert aan een private universiteit (CGVS, p.7), waarvan de kosten door uw broer gedragen worden (CGVS, p.8). Ook drie van uw zussen zijn gehuwd en wonen in Jalalabad (CGVS, p.7). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een leven uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u zich overal in Afghanistan zou kunnen vestigen, indien de beweerde problemen u niet ten deel zouden vallen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal betreffende deze hervestiging. Het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen familie of kennissen te hebben in Jalalabad waarop kan worden teruggevallen, geen dienstig betoog vormt om de gedane appreciatie van de commissaris-generaal te ontcrachten. Deze loutere bewering wordt immers niet gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en is bovendien in tegenspraak met verzoekers eerdere verklaringen voor de DVZ (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, vraag 17) en het CGVS (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 7). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker hekelt dat het CGVS hem op het gehoor niet geconfronteerd heeft met dit mogelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoun machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien uit het voorgaande blijkt dat niet wordt aangetoond dat het dispositief van de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de overwegingen die deze beslissing onderbouwen.

2.3.10. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt het CGVS immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achtien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN